

Lại nữa, Thiện Hiện! Vì sắc thanh tịnh nên thọ thanh tịnh; vì thọ thanh tịnh nên sắc thanh tịnh. Vì sao? Vì sắc thanh tịnh ấy cùng với thọ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thọ thanh tịnh nên tưởng thanh tịnh; vì tưởng thanh tịnh nên thọ thanh tịnh. Vì sao? Vì thọ thanh tịnh ấy cùng với tưởng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tưởng thanh tịnh nên hành thanh tịnh; vì hành thanh tịnh nên tưởng thanh tịnh. Vì sao? Vì tưởng thanh tịnh ấy cùng với hành thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hành thanh tịnh nên thức thanh tịnh; vì thức thanh tịnh nên hành thanh tịnh. Vì sao? Vì hành thanh tịnh ấy cùng với thức thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì thức thanh tịnh nên nhãn xứ thanh tịnh; vì nhãn xứ thanh tịnh nên thức thanh tịnh. Vì sao? Vì thức thanh tịnh ấy cùng với nhãn xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhãn xứ thanh tịnh nên nhĩ xứ thanh tịnh; vì nhĩ xứ thanh tịnh nên nhãn xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì nhãn xứ thanh tịnh ấy cùng với nhĩ xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhĩ xứ thanh tịnh nên tỷ xứ thanh tịnh; vì tỷ xứ thanh tịnh nên nhĩ xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì nhĩ xứ thanh tịnh ấy cùng với tỷ xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tỷ xứ thanh tịnh nên thiệt xứ thanh tịnh; vì thiệt xứ thanh tịnh nên tỷ xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì tỷ xứ thanh tịnh ấy cùng với thiệt xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thiệt xứ thanh tịnh nên thân xứ thanh tịnh; vì thân xứ thanh tịnh nên thiệt xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì thiệt xứ thanh tịnh ấy cùng với thân xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thân xứ thanh tịnh nên ý xứ thanh tịnh; vì ý xứ thanh tịnh nên thân xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì thân xứ thanh tịnh ấy cùng với ý xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì ý xứ thanh tịnh nên sắc xứ thanh tịnh; vì sắc xứ thanh tịnh nên ý xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì ý xứ thanh tịnh ấy cùng với sắc xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì sắc xứ thanh tịnh nên thanh xứ thanh tịnh; vì thanh xứ thanh tịnh nên sắc xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì sắc xứ thanh tịnh ấy cùng với thanh xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt,

không đoạn diệt. Vì thanh xứ thanh tịnh nên hương xứ thanh tịnh; vì hương xứ thanh tịnh nên thanh xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì thanh xứ thanh tịnh ấy cùng với hương xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hương xứ thanh tịnh nên vị xứ thanh tịnh; vì vị xứ thanh tịnh nên hương xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì hương xứ thanh tịnh ấy cùng với vị xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì vị xứ thanh tịnh nên xúc xứ thanh tịnh; vì xúc xứ thanh tịnh nên vị xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì vị xứ thanh tịnh ấy cùng với xúc xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì xúc xứ thanh tịnh nên pháp xứ thanh tịnh; vì pháp xứ thanh tịnh nên xúc xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì xúc xứ thanh tịnh ấy cùng với pháp xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì pháp xứ thanh tịnh nên nhãn giới thanh tịnh; vì nhãn giới thanh tịnh nên pháp xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp xứ thanh tịnh ấy cùng với nhãn giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhãn giới thanh tịnh nên sắc giới thanh tịnh; vì sắc giới thanh tịnh nên nhãn giới thanh tịnh. Vì sao? Vì nhãn giới thanh tịnh ấy cùng với sắc giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì sắc giới thanh tịnh nên nhãn thức giới thanh tịnh; vì nhãn thức giới thanh tịnh nên sắc giới thanh tịnh. Vì sao? Vì sắc giới thanh tịnh ấy cùng với nhãn thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhãn thức giới thanh tịnh nên nhãn xúc thanh tịnh; vì nhãn xúc thanh tịnh nên nhãn thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì nhãn thức giới thanh tịnh ấy cùng với nhãn xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhãn xúc thanh tịnh nên các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên nhãn xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì nhãn xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên nhĩ giới thanh tịnh; vì nhĩ giới thanh tịnh nên các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do nhãn xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với nhĩ giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhĩ giới thanh tịnh nên thanh giới thanh tịnh; vì thanh giới thanh tịnh nên nhĩ giới thanh tịnh. Vì sao? Vì nhĩ giới thanh tịnh ấy cùng với thanh giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thanh giới

thanh tịnh nên nhĩ thức giới thanh tịnh; vì nhĩ thức giới thanh tịnh nên thanh giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thanh giới thanh tịnh ấy cùng với nhĩ thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhĩ thức giới thanh tịnh nên nhĩ xúc thanh tịnh; vì nhĩ xúc thanh tịnh nên nhĩ thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì nhĩ thức giới thanh tịnh ấy cùng với nhĩ xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì nhĩ xúc thanh tịnh nên các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên nhĩ xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì nhĩ xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên tỷ giới thanh tịnh; vì tỷ giới thanh tịnh nên các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do nhĩ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với tỷ giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tỷ giới thanh tịnh nên hương giới thanh tịnh; vì hương giới thanh tịnh nên tỷ giới thanh tịnh. Vì sao? Vì tỷ giới thanh tịnh ấy cùng với hương giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hương giới thanh tịnh nên tỷ thức giới thanh tịnh; vì tỷ thức giới thanh tịnh nên hương giới thanh tịnh. Vì sao? Vì hương giới thanh tịnh ấy cùng với tỷ thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tỷ thức giới thanh tịnh nên tỷ xúc thanh tịnh; vì tỷ xúc thanh tịnh nên tỷ thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì tỷ thức giới thanh tịnh ấy cùng với tỷ xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tỷ xúc thanh tịnh nên các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên tỷ xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì tỷ xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên thiệt giới thanh tịnh; vì thiệt giới thanh tịnh nên các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do tỷ xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với thiệt giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thiệt giới thanh tịnh nên vị giới thanh tịnh; vì vị giới thanh tịnh nên thiệt giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thiệt giới thanh tịnh ấy cùng với vị giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì vị giới thanh tịnh nên thiệt thức giới thanh tịnh; vì thiệt thức giới thanh tịnh nên vị giới thanh tịnh. Vì sao? Vì vị giới thanh tịnh ấy cùng

với thiết thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thiết thức giới thanh tịnh nên thiết xúc thanh tịnh; vì thiết xúc thanh tịnh nên thiết thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thiết thức giới thanh tịnh ấy cùng với thiết xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thiết xúc thanh tịnh nên các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên thiết xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì thiết xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên thân giới thanh tịnh; vì thân giới thanh tịnh nên các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do thiết xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với thân giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thân giới thanh tịnh nên xúc giới thanh tịnh; vì xúc giới thanh tịnh nên thân giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thân giới thanh tịnh ấy cùng với xúc giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì xúc giới thanh tịnh nên thân thức giới thanh tịnh; vì thân thức giới thanh tịnh nên xúc giới thanh tịnh. Vì sao? Vì xúc giới thanh tịnh ấy cùng với thân thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thân thức giới thanh tịnh nên thân xúc thanh tịnh; vì thân xúc thanh tịnh nên thân thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thân thức giới thanh tịnh ấy cùng với thân xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thân xúc thanh tịnh nên các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên thân xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì thân xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên ý giới thanh tịnh; vì ý giới thanh tịnh nên các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do thân xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với ý giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì ý giới thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh; vì pháp giới thanh tịnh nên ý giới thanh tịnh. Vì sao? Vì ý giới thanh tịnh ấy cùng với pháp giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp giới thanh tịnh nên ý thức giới thanh tịnh; vì ý thức giới thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp giới thanh tịnh ấy cùng với ý thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn

diệt. Vì ý thức giới thanh tịnh nên ý xúc thanh tịnh; vì ý xúc thanh tịnh nên ý thức giới thanh tịnh. Vì sao? Vì ý thức giới thanh tịnh ấy cùng với ý xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì ý xúc thanh tịnh nên các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh; vì các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên ý xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì ý xúc thanh tịnh ấy cùng với các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh nên địa giới thanh tịnh; vì địa giới thanh tịnh nên các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh. Vì sao? Vì các thọ do ý xúc làm duyên sanh ra thanh tịnh ấy cùng với địa giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì địa giới thanh tịnh nên thủy giới thanh tịnh; vì thủy giới thanh tịnh nên địa giới thanh tịnh. Vì sao? Vì địa giới thanh tịnh ấy cùng với thủy giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thủy giới thanh tịnh nên hỏa giới thanh tịnh; vì hỏa giới thanh tịnh nên thủy giới thanh tịnh. Vì sao? Vì thủy giới thanh tịnh ấy cùng với hỏa giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hỏa giới thanh tịnh nên phong giới thanh tịnh; vì phong giới thanh tịnh nên hỏa giới thanh tịnh. Vì sao? Vì hỏa giới thanh tịnh ấy cùng với phong giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì phong giới thanh tịnh nên không giới thanh tịnh; vì không giới thanh tịnh nên phong giới thanh tịnh. Vì sao? Vì phong giới thanh tịnh ấy cùng với không giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì không giới thanh tịnh nên thức giới thanh tịnh; vì thức giới thanh tịnh nên không giới thanh tịnh. Vì sao? Vì không giới thanh tịnh ấy cùng với thức giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì thức giới thanh tịnh nên vô minh thanh tịnh; vì vô minh thanh tịnh nên thức giới tịnh. Vì sao? Vì thức giới thanh tịnh ấy cùng với vô minh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì vô minh thanh tịnh nên hành thanh tịnh; vì hành thanh tịnh nên vô minh thanh tịnh. Vì sao? Vì vô minh thanh tịnh ấy cùng với hành thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hành thanh tịnh nên thức thanh tịnh; vì thức thanh tịnh nên hành thanh tịnh. Vì sao? Vì hành thanh tịnh ấy cùng với thức thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thức thanh tịnh nên danh sắc thanh tịnh; vì danh sắc thanh tịnh

nên thức thanh tịnh. Vì sao? Vì thức thanh tịnh ấy cùng với danh sắc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì danh sắc thanh tịnh nên lục xứ thanh tịnh; vì lục xứ thanh tịnh nên danh sắc thanh tịnh. Vì sao? Vì danh sắc thanh tịnh ấy cùng với lục xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì lục xứ thanh tịnh nên xúc thanh tịnh; vì xúc thanh tịnh nên lục xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì lục xứ thanh tịnh ấy cùng với xúc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì xúc thanh tịnh nên thọ thanh tịnh; vì thọ thanh tịnh nên xúc thanh tịnh. Vì sao? Vì xúc thanh tịnh ấy cùng với thọ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thọ thanh tịnh nên ái thanh tịnh; vì ái thanh tịnh nên thọ thanh tịnh. Vì sao? Vì thọ thanh tịnh ấy cùng với ái thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì ái thanh tịnh nên thủ thanh tịnh; vì thủ thanh tịnh nên ái thanh tịnh. Vì sao? Vì ái thanh tịnh ấy cùng với thủ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thủ thanh tịnh nên hữu thanh tịnh; vì hữu thanh tịnh nên thủ thanh tịnh. Vì sao? Vì thủ thanh tịnh ấy cùng với hữu thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì hữu thanh tịnh nên sanh thanh tịnh; vì sanh thanh tịnh nên hữu thanh tịnh. Vì sao? Vì hữu thanh tịnh ấy cùng với sanh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì sanh thanh tịnh nên lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh; vì lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh nên sanh thanh tịnh. Vì sao? Vì sanh thanh tịnh ấy cùng với lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh nên bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh. Vì sao? Vì lão tử, sầu, than, khổ, ưu, não thanh tịnh ấy cùng với bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì bố thí Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên an nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì an nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì tịnh giới Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với an nhẫn Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần,

không phân biệt, không đoạn diệt. Vì an nhãn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên an nhãn Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì an nhãn Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì tinh tấn Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh; vì bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì tịnh lự Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh nên pháp không nội thanh tịnh; vì pháp không nội thanh tịnh nên Bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh. Vì sao? Vì bát-nhã Ba-la-mật-đa thanh tịnh ấy cùng với pháp không nội thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không nội thanh tịnh nên pháp không ngoại thanh tịnh; vì pháp không ngoại thanh tịnh nên pháp không nội thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không nội thanh tịnh ấy cùng với pháp không ngoại thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không ngoại thanh tịnh nên pháp không nội ngoại thanh tịnh; vì pháp không nội ngoại thanh tịnh nên pháp không ngoại thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không ngoại thanh tịnh ấy cùng với pháp không nội ngoại thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không nội ngoại thanh tịnh nên pháp không không thanh tịnh; vì pháp không không thanh tịnh nên pháp không nội ngoại thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không nội ngoại thanh tịnh ấy cùng với pháp không không thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không lớn thanh tịnh nên pháp không lớn thanh tịnh; vì pháp không lớn thanh tịnh nên pháp không không thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không không thanh tịnh ấy cùng với pháp không lớn thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không lớn thanh tịnh nên pháp không thắng nghĩa thanh tịnh; vì pháp không thắng nghĩa thanh tịnh nên pháp không lớn thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không lớn thanh tịnh ấy cùng với pháp không thắng nghĩa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không

thắng nghĩa thanh tịnh nên pháp không hữu vi thanh tịnh; vì pháp không hữu vi thanh tịnh nên pháp không thắng nghĩa thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không thắng nghĩa thanh tịnh ấy cùng với pháp không hữu vi thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không hữu vi thanh tịnh nên pháp không vô vi thanh tịnh; vì pháp không vô vi thanh tịnh nên pháp không hữu vi thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không hữu vi thanh tịnh ấy cùng với pháp không vô vi thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không vô vi thanh tịnh nên pháp không rốt ráo thanh tịnh; vì pháp không rốt ráo thanh tịnh nên pháp không vô vi thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không vô vi thanh tịnh ấy cùng với pháp không rốt ráo thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không rốt ráo thanh tịnh nên pháp không không biên giới thanh tịnh; vì pháp không không biên giới thanh tịnh nên pháp không rốt ráo thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không rốt ráo thanh tịnh ấy cùng với pháp không không biên giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không không biên giới thanh tịnh nên pháp không tản mạn thanh tịnh; vì pháp không tản mạn thanh tịnh nên pháp không không biên giới thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không không biên giới thanh tịnh ấy cùng với pháp không tản mạn thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không tản mạn thanh tịnh nên pháp không không đối khác thanh tịnh; vì pháp không không đối khác thanh tịnh nên pháp không tản mạn thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không tản mạn thanh tịnh ấy cùng với pháp không không đối khác thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không không đối khác thanh tịnh nên pháp không bốn tánh thanh tịnh; vì pháp không bốn tánh thanh tịnh nên pháp không không đối khác thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không không đối khác thanh tịnh ấy cùng với pháp không bốn tánh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không bốn tánh thanh tịnh nên pháp không tự tướng thanh tịnh; vì pháp không tự tướng thanh tịnh nên pháp không bốn tánh thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không bốn tánh thanh tịnh ấy cùng với pháp không tự tướng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không tự tướng thanh tịnh nên pháp không cộng tướng thanh tịnh; vì pháp không cộng tướng thanh tịnh nên pháp không tự tướng thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không tự tướng thanh tịnh ấy cùng với pháp không cộng tướng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không

đoạn diệt. Vì pháp không cộng tướng thanh tịnh nên pháp không tất cả pháp thanh tịnh; vì pháp không tất cả pháp thanh tịnh nên pháp không cộng tướng thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không cộng tướng thanh tịnh ấy cùng với pháp không tất cả pháp thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không tất cả pháp thanh tịnh nên pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh; vì pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh nên pháp không tất cả pháp thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không tất cả pháp thanh tịnh ấy cùng với pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh nên pháp không không tánh thanh tịnh; vì pháp không không tánh thanh tịnh nên pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không chẳng thể nắm bắt được thanh tịnh ấy cùng với pháp không không tánh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không không tánh thanh tịnh nên pháp không tự tánh thanh tịnh; vì pháp không tự tánh thanh tịnh nên pháp không không tánh thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không không tánh thanh tịnh ấy cùng với pháp không tự tánh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không tự tánh thanh tịnh nên pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh; vì pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh nên pháp không tự tánh thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không tự tánh thanh tịnh ấy cùng với pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh nên chơn như thanh tịnh; vì chơn như thanh tịnh nên pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không không tánh tự tánh thanh tịnh ấy cùng với chơn như thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì chơn như thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh; vì pháp giới thanh tịnh nên chơn như thanh tịnh. Vì sao? Vì chơn như thanh tịnh ấy cùng với pháp giới thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp giới thanh tịnh nên pháp tánh thanh tịnh; vì pháp tánh thanh tịnh nên pháp giới thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp giới thanh tịnh ấy cùng với pháp tánh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp tánh thanh tịnh nên tánh chẳng hư vọng thanh tịnh; vì tánh chẳng hư vọng thanh tịnh nên pháp tánh thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp tánh thanh tịnh ấy cùng với tánh chẳng hư vọng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tánh chẳng hư vọng thanh

tịnh nên tánh chẳng đối khác thanh tịnh; vì tánh chẳng đối khác thanh tịnh nên tánh chẳng hư vọng thanh tịnh. Vì sao? Vì tánh chẳng hư vọng thanh tịnh ấy cùng với tánh chẳng đối khác thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tánh chẳng đối khác thanh tịnh nên tánh bình đẳng thanh tịnh; vì tánh bình đẳng thanh tịnh nên tánh chẳng đối khác thanh tịnh. Vì sao? Vì tánh chẳng đối khác thanh tịnh ấy cùng với tánh bình đẳng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tánh bình đẳng thanh tịnh nên tánh ly sanh thanh tịnh; vì tánh ly sanh thanh tịnh nên tánh bình đẳng thanh tịnh. Vì sao? Vì tánh bình đẳng thanh tịnh ấy cùng với tánh ly sanh thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tánh ly sanh thanh tịnh nên định pháp thanh tịnh; vì định pháp thanh tịnh nên tánh ly sanh thanh tịnh. Vì sao? Vì tánh ly sanh thanh tịnh ấy cùng với định pháp thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì định pháp thanh tịnh nên trụ pháp thanh tịnh; vì trụ pháp thanh tịnh nên định pháp thanh tịnh. Vì sao? Vì định pháp thanh tịnh ấy cùng với trụ pháp thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì trụ pháp thanh tịnh nên thật tế thanh tịnh; vì thật tế thanh tịnh nên trụ pháp thanh tịnh. Vì sao? Vì trụ pháp thanh tịnh ấy cùng với thật tế thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì thật tế thanh tịnh nên cảnh giới hư không thanh tịnh; vì cảnh giới hư không thanh tịnh nên thật tế thanh tịnh. Vì sao? Vì thật tế thanh tịnh ấy cùng với cảnh giới hư không thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì cảnh giới hư không thanh tịnh nên cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh; vì cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh nên cảnh giới hư không thanh tịnh. Vì sao? Vì cảnh giới hư không thanh tịnh ấy cùng với cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh nên Thánh đế khổ thanh tịnh; vì Thánh đế khổ thanh tịnh nên cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh. Vì sao? Vì cảnh giới bất tư nghì thanh tịnh ấy cùng với Thánh đế khổ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì Thánh đế khổ thanh tịnh nên Thánh đế tập thanh tịnh; vì Thánh đế tập thanh tịnh nên Thánh đế khổ thanh tịnh. Vì sao? Vì Thánh đế khổ thanh tịnh ấy cùng với Thánh đế tập thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì Thánh đế tập thanh tịnh nên Thánh đế diệt thanh tịnh; vì Thánh đế diệt thanh tịnh nên Thánh đế tập thanh tịnh. Vì sao? Vì Thánh đế tập thanh tịnh

ấy cùng với Thánh đế diệt thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì Thánh đế diệt thanh tịnh nên Thánh đế đạo thanh tịnh; vì Thánh đế đạo thanh tịnh nên Thánh đế diệt thanh tịnh. Vì sao? Vì Thánh đế diệt thanh tịnh ấy cùng với Thánh đế đạo thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì Thánh đế đạo thanh tịnh nên bốn tịnh lự thanh tịnh; vì bốn tịnh lự thanh tịnh nên Thánh đế đạo thanh tịnh. Vì sao? Vì Thánh đế đạo thanh tịnh ấy cùng với bốn tịnh lự thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn tịnh lự thanh tịnh nên bốn vô lượng thanh tịnh; vì bốn vô lượng thanh tịnh nên bốn tịnh lự thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn tịnh lự thanh tịnh ấy cùng với bốn vô lượng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn vô lượng thanh tịnh nên bốn định vô sắc thanh tịnh; vì bốn định vô sắc thanh tịnh nên bốn vô lượng thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn vô lượng thanh tịnh ấy cùng với bốn định vô sắc thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì bốn định vô sắc thanh tịnh nên tám giải thoát thanh tịnh; vì tám giải thoát thanh tịnh nên bốn định vô sắc thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn định vô sắc thanh tịnh ấy cùng với tám giải thoát thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tám giải thoát thanh tịnh nên tám thắng xứ thanh tịnh; vì tám thắng xứ thanh tịnh nên tám giải thoát thanh tịnh. Vì sao? Vì tám giải thoát thanh tịnh ấy cùng với tám thắng xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tám thắng xứ thanh tịnh nên chín định thứ đệ thanh tịnh; vì chín định thứ đệ thanh tịnh nên tám thắng xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì tám thắng xứ thanh tịnh ấy cùng với chín định thứ đệ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì chín định thứ đệ thanh tịnh nên mười biến xứ thanh tịnh; Vì mười biến xứ thanh tịnh nên chín định thứ đệ thanh tịnh. Vì sao? Vì chín định thứ đệ thanh tịnh ấy cùng với mười biến xứ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì mười biến xứ thanh tịnh nên bốn niệm trụ thanh tịnh; vì bốn niệm trụ thanh tịnh nên mười biến xứ thanh tịnh. Vì sao? Vì mười biến xứ thanh tịnh ấy cùng với bốn niệm trụ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn niệm trụ thanh tịnh nên bốn chánh đoạn thanh tịnh; vì bốn chánh đoạn thanh tịnh nên bốn niệm trụ thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn niệm trụ thanh tịnh

ấy cùng với bốn chánh đoạn thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn chánh đoạn thanh tịnh nên bốn thân tức thanh tịnh; vì bốn thân tức thanh tịnh nên bốn chánh đoạn thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn chánh đoạn thanh tịnh ấy cùng với bốn thân tức thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn thân tức thanh tịnh nên năm căn thanh tịnh; vì năm căn thanh tịnh nên bốn thân tức thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn thân tức thanh tịnh ấy cùng với năm căn thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì năm căn thanh tịnh nên năm lực thanh tịnh; vì năm lực thanh tịnh nên năm căn thanh tịnh. Vì sao? Vì năm căn thanh tịnh ấy cùng với năm lực thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì năm lực thanh tịnh nên bảy chi đẳng giác thanh tịnh; vì bảy chi đẳng giác thanh tịnh nên năm lực thanh tịnh. Vì sao? Vì năm lực thanh tịnh ấy cùng với bảy chi đẳng giác thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bảy chi đẳng giác thanh tịnh nên tám chi thánh đạo thanh tịnh; vì tám chi thánh đạo thanh tịnh nên bảy chi đẳng giác thanh tịnh. Vì sao? Vì bảy chi đẳng giác thanh tịnh ấy cùng với tám chi thánh đạo thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì tám chi thánh đạo thanh tịnh nên pháp môn giải thoát không thanh tịnh; vì pháp môn giải thoát không thanh tịnh nên tám chi thánh đạo thanh tịnh. Vì sao? Vì tám chi thánh đạo thanh tịnh ấy cùng với pháp môn giải thoát không thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp môn giải thoát không thanh tịnh nên pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh; vì pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh nên pháp môn giải thoát không thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp môn giải thoát không thanh tịnh ấy cùng với pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh nên pháp môn giải thoát vô nguyện thanh tịnh; vì pháp môn giải thoát vô nguyện thanh tịnh nên pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp môn giải thoát vô tướng thanh tịnh ấy cùng với pháp môn giải thoát vô nguyện thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì pháp môn giải thoát vô nguyện thanh tịnh nên mười địa Bồ-tát thanh tịnh; vì mười địa Bồ-tát thanh tịnh nên pháp môn giải thoát vô nguyện thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp môn giải thoát vô nguyện

thanh tịnh ấy cùng với mười địa Bồ-tát thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì mười địa Bồ-tát thanh tịnh nên năm loại mắt thanh tịnh; vì năm loại mắt thanh tịnh nên mười địa Bồ-tát thanh tịnh. Vì sao? Vì mười địa Bồ-tát thanh tịnh ấy cùng với năm loại mắt thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì năm loại mắt thanh tịnh nên sáu phép thần thông thanh tịnh; vì sáu phép thần thông thanh tịnh nên năm loại mắt thanh tịnh. Vì sao? Vì năm loại mắt thanh tịnh ấy cùng với sáu phép thần thông thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì sáu phép thần thông thanh tịnh nên mười lực Phật thanh tịnh; vì mười lực Phật thanh tịnh nên sáu phép thần thông thanh tịnh. Vì sao? Vì sáu phép thần thông thanh tịnh ấy cùng với mười lực Phật thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì mười lực Phật thanh tịnh nên bốn điều không sợ thanh tịnh; vì bốn điều không sợ thanh tịnh nên mười lực Phật thanh tịnh. Vì sao? Vì mười lực Phật thanh tịnh ấy cùng với bốn điều không sợ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn điều không sợ thanh tịnh nên bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh; vì bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh nên bốn điều không sợ thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn điều không sợ thanh tịnh ấy cùng với bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh nên đại từ thanh tịnh; vì đại từ thanh tịnh nên bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh. Vì sao? Vì bốn sự hiểu biết thông suốt thanh tịnh ấy cùng với đại từ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì đại từ thanh tịnh nên đại bi thanh tịnh; vì đại bi thanh tịnh nên đại từ thanh tịnh. Vì sao? Vì đại từ thanh tịnh ấy cùng với đại bi thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì đại bi thanh tịnh nên đại hỷ thanh tịnh; vì đại hỷ thanh tịnh nên đại bi thanh tịnh. Vì sao? Vì đại bi thanh tịnh ấy cùng với đại hỷ thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì đại hỷ thanh tịnh nên đại xả thanh tịnh; vì đại xả thanh tịnh nên đại hỷ thanh tịnh. Vì sao? Vì đại hỷ thanh tịnh ấy cùng với đại xả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì đại xả thanh tịnh nên mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh; Vì mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh nên đại xả thanh tịnh. Vì sao? Vì đại xả thanh tịnh ấy cùng với mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh nên pháp không quên mất thanh tịnh; vì pháp không quên mất thanh tịnh nên mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh. Vì sao? Vì mười tám pháp Phật bất cộng thanh tịnh ấy cùng với pháp không quên mất thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì pháp không quên mất thanh tịnh nên tánh luôn luôn xả thanh tịnh; vì tánh luôn luôn xả thanh tịnh nên pháp không quên mất thanh tịnh. Vì sao? Vì pháp không quên mất thanh tịnh ấy cùng với tánh luôn luôn xả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì tánh luôn luôn xả thanh tịnh nên trí nhất thiết thanh tịnh; vì trí nhất thiết thanh tịnh nên tánh luôn luôn xả thanh tịnh. Vì sao? Vì tánh luôn luôn xả thanh tịnh ấy cùng với trí nhất thiết thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì trí nhất thiết thanh tịnh nên trí đạo tướng thanh tịnh; vì trí đạo tướng thanh tịnh nên trí nhất thiết thanh tịnh. Vì sao? Vì trí nhất thiết thanh tịnh ấy cùng với trí đạo tướng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì trí đạo tướng thanh tịnh nên trí nhất thiết tướng thanh tịnh; vì trí nhất thiết tướng thanh tịnh nên trí đạo tướng thanh tịnh. Vì sao? Vì trí đạo tướng thanh tịnh ấy cùng với trí nhất thiết tướng thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì trí nhất thiết tướng thanh tịnh nên tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh; vì tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh nên trí nhất thiết tướng thanh tịnh. Vì sao? Vì trí nhất thiết tướng thanh tịnh ấy cùng với tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh nên tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh; vì tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh nên tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh. Vì sao? Vì tất cả pháp môn Đà-la-ni thanh tịnh ấy cùng với tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh nên Dự-lưu quả thanh tịnh; vì Dự-lưu quả thanh tịnh nên tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh. Vì sao? Vì tất cả pháp môn Tam-ma-địa thanh tịnh ấy cùng với Dự-lưu quả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì Dự-lưu quả thanh tịnh nên Nhất-lai quả thanh tịnh; vì Nhất-lai quả thanh tịnh nên Dự-lưu quả thanh tịnh. Vì sao? Vì Dự-lưu quả thanh tịnh ấy cùng với Nhất-lai quả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì

Nhất-lai quả thanh tịnh nên Bất-hoàn quả thanh tịnh; vì Bất-hoàn quả thanh tịnh nên Nhất-lai quả thanh tịnh. Vì sao? Vì Nhất-lai quả thanh tịnh ấy cùng với Bất-hoàn quả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt. Vì Bất-hoàn quả thanh tịnh nên A-la-hán quả thanh tịnh; vì A-la-hán quả thanh tịnh nên Bất-hoàn quả thanh tịnh. Vì sao? Vì Bất-hoàn quả thanh tịnh ấy cùng với A-la-hán quả thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì A-la-hán quả thanh tịnh nên quả vị Độc-giác thanh tịnh; Vì quả vị Độc-giác thanh tịnh nên A-la-hán quả thanh tịnh. Vì sao? Vì A-la-hán quả thanh tịnh ấy cùng với quả vị Độc-giác thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì quả vị Độc-giác thanh tịnh nên tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh; vì tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh nên quả vị Độc-giác thanh tịnh. Vì sao? Vì quả vị Độc-giác thanh tịnh ấy cùng với tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Vì tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh nên quả vị giác ngộ cao tột của chư Phật thanh tịnh; vì quả vị giác ngộ cao tột của chư Phật thanh tịnh nên tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh. Vì sao? Vì tất cả hạnh đại Bồ-tát thanh tịnh ấy cùng với quả vị giác ngộ cao tột của chư Phật thanh tịnh không hai, không hai phần, không phân biệt, không đoạn diệt.

Quyển Thứ 204

HẾT